

Reflecția de sâmbătă - 7

A FI RIDICAT ÎN ALT TĂRÂM

Fiecare ființă umană de pe Pământ posedă un copac al vieții. Acesta este format din coloana vertebrală fizică cu cele 33 de vertebre și din focul-șarpelui care o înconjoară. Acest flux de energie de foc este canalul prin care conștiința este transferată către sistemul nervos fizic al oamenilor. Deși din punct de vedere biologic omul este o ființă vie, din perspectiva gnostică nu mai putem vorbi de un Arbore al Vieții. În starea actuală a individului și a umanității în general, copacul vieții este cristalizat și prea deteriorat pentru a putea suporta puterea de foc a Spiritului Sfânt.

În situația actuală, forțele care circulă în focul șarpelui sunt în acord cu viața din lumea materială. Aceasta este, la urma urmei, lumea în care suntem conștienți în acest moment, lumea pe care o putem percepe prin intermediul simțurilor noastre și în care ne ducem viața. Arborele vieții noastre este perfect adaptat la viața din lumea fizică; iar omologul său astral, odinioară atât de gloriosul Arbore al Vieții, a devenit un ciot pustiu, după cum foarte bine a spus profetul Isaia. Dar cei care au privit vreodată dincolo de priveliștea tristă a unui copac doborât într-o pădure sau într-o grădină, știu

că un copac plin de viață poate crește din nou chiar și dintr-un butuc aparent lipsit de viață. Începe cu un lăstar mic, undeva în lateral.

La fel se întâmplă și cu ființa umană: începe cu atingerea de lumină din scânteia spiritului din inimă, cu sărutul de lumină. Ca urmare, kundalini din inimă începe să curgă din nou și o mică rază de lumină iese din rădăcina copacului. A fost scris în Isaia:

Un lăstar va ieși din butucul lui Isai și o ramură va crește din rădăcinile lui. Duhul Domnului se va odihni peste el, duhul înțelepciunii și al înțelegerii, duhul sfatului și al puterii, duhul cunoașterii și al fricii de Domnul. Păcerea lui va fi în frica Domnului. El nu va judeca după ceea ce văd ochii lui și nu va hotărî după ceea ce aud urechile lui...

Isaia 11:1-3

Această profecție din Vechiul Testament este adesea considerată ca fiind anunțul nașterii Mântuitorului. În sens gnostic, acest lucru este foarte adevărat: fiecare ființă umană posedă în inimă nucleul spiritual prin care poate fi primită puterea cosmică răscumpărătoare a lui Christos. Profecția lui Isaia se aplică fiecărei ființe umane, în special în perioada de timp în care trăim acum. Scopul care stă la baza condițiilor cosmice actuale este acela de a face să răsară un copac nou din butuc.

Cu toate acestea, din cauza stării biologice actuale a rasei umane, nu este ușor să eliberezi sufletul din captivitatea sa. Inima și mintea sunt concentrate pe această lume în care predomină temerile și necazurile. Fluxurile de energie din focul-șarpe sunt conforme cu această stare. Adesea, deschiderea inimii pentru viața sufletului nu este posibilă decât printr-un șoc major al vieții. O experiență de viață profundă poate face ca inima să privească într-o altă direcție. Uneori sunt necesare mai multe șocuri pentru ca mintea să rămână deschisă pentru viața sufletului încarcerat. Apoi, puterea de lumină reconfortantă din câmpul de viață al sufletului poate coborî în inima rănită. Este botezul cu apă vie.

Kundalini a inimii se ridică din inimă și își începe drumul în sus, spre capul uman, unde deschide puterile spirituale latente care au fost plantate acolo ca semințe pentru evoluția personalității septuple. Puterea de lumină pură din

inimă purifică organele fizice ale gândirii, ridicându-le literalmente la un nivel superior de activitate. Gândurile de natură inferioară, cum ar fi gelozia, invidia sau critica, vor fi îndepărtate din interior. Iar odată ce se atinge un anumit grad minim de puritate, forța luminii coboară și într-un organ special din mijlocul capului, glanda pituitară. Este botezul în foc viu.

Și apoi vine cel mai excepțional și mai spiritual proces care poate avea loc în viața unei persoane: construirea Arborelui Vieții în ființa umană biologică vie, din lăstarul din inimă. Forța luminii coboară de-a lungul firului drept al nervului simpatic, simbolizat de Maria - sora Martei - până la chakra rădăcinii. Această chakră este locul în care karma curge în personalitate și se manifestă sub formă de caracter, de talente și defecte, de simpatii și antipatii. Karma ne îndrumă prin școala vieții și este reprezentată simbolic sub forma unui șarpe încolăcit la chakra rădăcinii. Lumina coboară în această parte cea mai întunecată a ființei umane, în locul în care microcosmosul este înrădăcinat în lumea materiei. Vechiul copac al Vieții este literalmente dezrădăcinat de lumină, astfel încât, ulterior, forța luminii își poate continua cursul ascendent de-a lungul cordonului nervos stâng pentru a deschide chakra coroanei pentru adevărata sa sarcină.

Un om în această stare este ca un caduceu, noul baston al lui Mercur. Scara lui Iacov din Geneza 28, cu piciorul pe pământ și vârful în cer, se referă de asemenea la noul șarpe de foc. Îngerii - manifestări ale lui Dumnezeu - coboară și urcă de-a lungul acestei scări cerești prin poarta deschisă a chakrei coroanei: *Adevărat, adevărat vă spun că, după aceea, veți vedea cerul deschis și îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând asupra Fiului Omului.*

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 10: 10

Ascensiunea și coborârea forței Spiritului Septuplu poate fi văzută ca respirația lui Dumnezeu. Noul copac a crescut pe deplin, iar ființa umană este literalmente „în lume, dar nu din lume”. Cu personalitatea sa biologică, el se află în mijlocul lumii multiplicității și a polarităților, dar în ceea ce privește ființa sa interioară, el este un cetățean al lumii unității. El este o punte vie între cer și pământ. Acum el poate accepta cu adevărat sarcina de a fi în slujba lumii și a umanității în numele luminii.

În Evanghelii, aceasta este reprezentată simbolic de ucenicii care sunt trimiși de Iisus în lume pentru a predica și a vindeca. Discipolii simbolizează cele douăsprezece perechi de nervi cranieni, în ceea ce privește aspectele lor fizice și spirituale. Iisus spune: *Ungeți și vindecați bolnavii, curățați leproșii, înviați morții, alungați dracii. De bunăvoie ați primit, de bunăvoie dați. Fiți înțelepți ca șerpii și inofensivi ca porumbeii. Fiți nevinovați și nesupuși. Nu este nimic acoperit care să nu fie descoperit; sau ascuns, care să nu fie cunoscut. Ceea ce vă spun în întuneric, spuneți asta în lumină când va veni vremea, și ceea ce auziți la ureche, propovăduiți asta de pe acoperișurile caselor.*

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 17:7, 9, 12-13

„Predicați de pe acoperișurile caselor” este o indicație simbolică pentru a sluji din cea mai înaltă stare realizabilă a ființei umane: este vorba de o ființă umană fizică care posedă un foc al șarpelui de lumină duhovnicească. O astfel de persoană se găsește literalmente la granița dintre cer și pământ; ea se află 'deasupra lumii'. Acești servitori sunt eliberați de forțele inferioare ale egoului; vechiul lor arbore al Vieții a fost într-adevăr dezrădăcinat; inima și capul au fost purificate de lumină. În mod spontan, ei sunt inofensivi ca porumbeii și înțelepți ca șerpii... Lumina lor strălucește în lume și fiecare cuvânt pe care îl rostesc poartă cu el puterea luminii. Ei sunt ca niște bărci de salvare în marea lumii care livrează balsamul lor prețios și vindecător tuturor sufletelor umane rănite.

Cu această imagine vie în minte, putem aborda misterul Înălțării. Înălțarea lui Iisus este descrisă la sfârșitul evangheliilor lui Matei, Marcu și Luca, în capitolul 180 din *Evanghelia Vărsătorului* și în capitolul 95 din *Evanghelia celor Doisprezece Apostoli*. De ce s-a înălțat Iisus la cer? De ce nu a rămas pe pământ într-un corp vizibil pentru a ajuta omenirea? Un aspect esențial al creștinismului ezoteric este faptul că, la înălțarea sa, Iisus nu a abandonat umanitatea pentru a reveni ca om fizic într-un viitor îndepărtat. Da, la înălțare, forma sa perceptibilă senzorial a dispărut, dar, în același timp, forța chistică a sufletului a fost eliberată de legăturile sale cu o înfățișare fizică. Din acel moment, ea a devenit disponibilă pentru întreaga umanitate ca fenomen atmosferic, ca o „haină fără cusătură”.

Acest lucru este în concordanță cu spusele lui Iisus: *Eu voi fi cu voi până la sfârșitul lumii.*

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 44:6

În același timp, Iisus ne informează despre lucrarea sa în tărâmurile cerești pentru a le pregăti pentru primirea microcosmosului uman vindecat. De aceea, el spune: *În casa părintească a părinților mei sunt multe conace; dacă nu ar fi fost așa, v-aș fi spus. Mă duc să vă pregătesc un loc. Și dacă mă duc și vă pregătesc un loc, voi veni iarăși și vă voi primi la mine, pentru ca acolo unde sunt eu, să fiți și voi. Și unde Mă duc Eu, voi știți și cunoașteți și drumul acolo. Iar cuvântul pe care îl auziți nu este al meu, ci al Atotțiitorului care m-a trimis. Aceste lucruri v-am spus, fiind încă prezent cu voi. Dar Mângâietorul, care este Mama mea, Sfânta Înțelepciune, pe care o va trimite Tatăl în numele meu, ea vă va învăța toate și vă va aduce aminte de toate cele ce v-am spus. Pacea vă las vouă, pacea Mea v-o dau vouă; nu cum dă lumea, vă dau eu vouă.*

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 72:1,10-11

Știm că personajele și evenimentele din Evanghelii funcționează ca simboluri pentru forțe și evenimente spirituale interioare. În sens microcosmic, Iisus este noul suflet care devine matur ca urmare a parcurgerii căii spirituale gnostice. El se poate folosi de o personalitate complet nouă, o nouă figură corporală nemuritoare septuplă. Acest corp nou este denumit și corp glorificat sau corp de înviere. Acest corp imaterial reînnoit se poate dezvolta doar în și prin legătura cu o figură corporală naturală muritoare, așa cum orice copil nenăscut crește în mama sa naturală în timp ce este legat de ea prin cordonul ombilical. Numai prin această legătură copilul poate crește.

Dar, de la un anumit punct, noua ființă trebuie să acționeze mai mult sau mai puțin independent; este ceea ce numim „născut”. Mai precis: copilul trece de la un mediu de viață la altul, unde este obligat să respire într-un mod nou. Acolo el își va continua viața și se va dezvolta până la vârsta adultă. Acest lucru este posibil doar dacă cordonul ombilical este tăiat. În mod similar, putem aborda ascensiunea interioară pentru elevul sufletului care s-a maturizat până la acest stadiu. Figura trupească reînnoită trebuie să

fie ruptă de ființa umană muritoare pentru ca aceasta să se poată „naște” în habitatul său natural, tărâmul sufletului.

Prin urmare, Iisus trebuie să se „urce la cer”, trebuie să se retragă în tărâmul divin. Căci numai acolo Omul eliberat este el însuși capabil să insuflă forțele Spiritului și să elibereze astfel puterea Spiritului Sfânt, mângâietorul, pentru toți cei care sunt deschiși la aceasta. Dar este un domeniu în care conștiința obișnuită nu are acces. Numai sufletul este capabil să trăiască și să aibă experiențe acolo. Pentru cei care urmează calea gnostică este nevoie de o disponibilitate specială de a sluji, de o cunoaștere interioară de nezdruncinat și de o iubire excepțională față de Totul, pentru a lăsa acest proces să aibă loc în interiorul său.

După înălțare, microcosmosul este în mod fundamental eliberat de „lumea binelui și a răului” în care s-a încurcat după cădere. Roata nașterii și a morții a încetat să se mai învârtă. Fiecare microcosmos căzut este destinat să parcurgă acest drum, un drum pe care personalitatea este lăsată în urmă pe pământ pentru a-și îndeplini rolul de purtător de torțe cât mai mult timp posibil. Ființa fizică, simbolizată de ucenici, poate cădea în disperare și nesiguranță cu privire la autenticitatea procesului pe care nu îl mai poate percepe în niciun fel. Trebuie să renunțe din nou la vechile sale certitudini. Este scris că Iisus s-a înălțat la cer într-un nor și că se va întoarce într-un nor. Această „revenire” sau „a doua venire” a lui Christos este unul dintre cele mai fundamentale aspecte ale misterului christic: forța lui Christos este energia școlii cosmice a misterelor, disponibilă tuturor. Această forță vrea să se exprime în fiecare individ care înaintează pe calea gnostică a renașterii sufletului, indiferent de locul din lume în care se află acea persoană. Ea vrea să se dezvăluie cunoașterii interioare și să devină activă ca un nor de putere nouă în aura umană.

De fiecare dată când un grup de oameni care se străduiesc să atingă acest scop măreț navighează împreună în căutarea lor comună, ei formează un câmp de putere colectiv. Atunci este posibil ca „trupul” lor colectiv, arca lor, să devină atât de pură, încât să atingă stadiul spiritual al „întoarcerii lui Christos”. Ea poate fi găsită demnă de a fi conectată la frăția universală și de a deveni o verigă a lanțului apostolic. Atunci toți membrii grupului vor avea parte de harul unei atingeri intense a Spiritului Sfânt.

Încheiem reflecția sa cu un pasaj din capitolul 95 din *Evanghelia celor Doisprezece Apostoli*.

După ce a spus aceste lucruri, și-a ridicat mâinile sale curate și sfinte și i-a binecuvântat. În timp ce îi binecuvânta, s-a despărțit de ei și un nor, strălucitor ca Soarele, l-a primit din fața lor și, pe când se înălța, unii îl țineau de picioare, iar alții i se închinau, căzând cu fața la pământ. În timp ce ei priveau neclintiți spre cer, doi oameni îmbrăcați în veșminte albe au stat lângă ei și au zis: „Oameni israeliți, de ce stați cu ochii în cer; același Iisus care a fost luat de la voi într-un nor și, după cum L-ați văzut mergând la cer, așa va veni iarăși pe Pământ“.

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 95:6-7